

6. szám.
Febr. 11-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évhardra, azaz jan.—ápril hóra **2** pít., vagy **2 ft. 10** kr. új pénz; egész évre **6** pít., vagy **6 ft. 30** kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

BÖRZEFÁJDALMAK.

Tekintetes tudós doktor urak!
Nagyságos orvosi fakultász!
Egy beteg ember áll előttetek
Egy nyavalyában megfakult váz.
Beteg vagyok, mindenféle bajom:
Itt fáj, ott fáj, mindenféle fáj.
Uram, doktor úr, ne mosolyogj!
Nem képzelődöm én, ne tréfálg.
Au vé, au vé, au váj!
Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj!

Először is a száraz betegség,
Hanem hisz ez már régi bajom;
Azután a gyomrom tájékában
Adósságok daganatja nyom.
A legkisebb szél is mingyárt megárt
S kész a rheumaticus fluxus.
Minden időváltozásra ott kinn
Szakgatja lábaim a — cursus.
Au vé, au vé, au váj!
Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj.

Szédelgés van a papirosomban,
Az akciáimat nem érzem,
Az orrom egyre nő; — hová nő?
És a mellett még folyvást vérzem.
Az aranyerem ugyan már múlik,

De egyúttal ezüst erem is.
Mit használ, ha Kaliforniában
Már majd akármennyi terem is.
Én abból — au vé, au váj!
Ugy se lá — au vé, jaj de fáj!

Mit használ, ha egy nap jobban vagyok,
Másnap már utolér a panique.
Mihelyt terhet emelni akarok
Rá a derekam megroppanik,
A váltólázam cseppet sem múlik,
Egymást éri a sok krizisem.
A zsebem gyomra is elromolt,
Nem marad meg benne semmi sem.
Au vé, au vé, au váj!
Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj.

Próbáltak már sokan kurálgatni.
Csókolom kegyes kezeiket,
Itattak velem az allopathak
Mindenféle drága holmiket,
A Kreditanstaltnak flastromától
Most is sebes az oldalam.
A bankbizottmány szódavizzel,
Hüssitgetett minduntalan.
Köszönöm, au vé, au váj!
Hogy a gu — au vé, jaj de fáj!

 Minden eddig megjelent kötetekből teljes példányokkal még szolgálhatunk .

A sok ujságíró nekem esett,
 Köppölyt raktak rám, ott a hol fájt.
 Baunscheidoztak, gőzfürdőbe vittek,
 Ki fogat huzott, ki meg trepanált,
 Volt a ki azt mondta, igyam vizet.
 (Mintha nem nyelnék, mikor úszom!)
 Egy diaetát mondott, más meg azt, hogy
 Kezdjük legelőbb a münczfúszon.
 Au vé, au vé, au váj,
 Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj!

Egyik a Hungerkúrra utala;
 Más békés izzadást ajánlt,
 Harmadik a távirda sodronyát
 Használta galvángép gyanánt,
 Kuráltak Hahnemann nyomán is

Homöopathice ezüsttel.
 Útöbb sympathetikai uton.
 Ráolvasással és sok füsttel,
 Mind az ő — au vé, au váj!
 Bár csak, — itt is fáj, jaj de fáj!

Instálom alássan doktor urak,
 Csináljanak velem valamit,
 Csak a lábaimat hozzák helyre,
 Hogy tudjak egy kicsit szaladni.
 Tartsanak felettem valami Con-
 — silium — gressust, vagy — ferentiát;
 Csak — fusiót ne, mert az van elég,
 S fogják meg itten a — kadencziát.
 Au vé, au vé, au váj!
 Itt fáj, ott fáj, mindenütt fáj!

K—s M—n.

A H A M I S K Á P L Á N.

A reformatus keresztyének saját szegénységökből szokván fizetni papjaikat: azokkal pénzőket, sonkáikat, búzájok, gabonájok és fájokat, sőt kenyereket és a Tiszaháton gyümölcsfáik termését is megosztván (Szabolcs megye szélén például a XVIII-dik század közepén és végén mindenik szilvafáról két rázintást, egy toppantást adtak), e bőkezűségökért aztán különös jogokat szoktak magoknak követelni; mikor t. i. akarják, megmarasztják kedves hitszónokukat; mikor megúnják, vagy felgazdagítják, utilaput kötnek a lábára, és minthogy az ily laput a tractus hire és beegyezése nélkül senki lábára kötni nem szabad, néha borzasztó, néha igen komoly, néha nevetséges okokkal vagy ürügyekkel szoktak a venerabilis tractus elé állani.

Rákházán például volt egy, hajdan jeles, ótott lábu (akademikus, strimflit és csatos papucsot viselt) öreg pap, kinek ajkairól, míg fiatal és nőtelen volt, méz és tej patakjában ömlött az ige a hivek szívére és lelkére, s oly szép hire járt az egész vidékben, melynélfogva minden uriember és asszony koporsójához, kiknek tekintetes címet adott a sors jó kedvében — tudós Józani Zakhariás tiszteletes urat hívták meg gyászbeszédet tartani. Mikor a tudós tiszteletes papolt, — kivált midőn gyászszónoklata végén a búcsúztatásra került a dolog, — sirt akkor az is és zokogott, ki legelkeseredettebb haraggal és gyűlölettel üldözte az üdvözültet e siralom völgyén át világeletében; mikor pedig a vigasztalás szelenczéből a drága illatu balzsamot elővette és csöpögtette a fájdalmas szivekre: még a testvér,

vagy árva hajadon kisasszony arcját is a csendes megnyugvás szelid vonalai érdekesítették.

De mennél többet lép elé az ember, kivált a lelkész az örökkévalóság felé, annál hosszabb árnyék vonul el tisztos háta mögött, mely sötét vonal sokszor, óh igen sokszor! érdemeit is eltakarja a hiven küzdőnek azok előtt, kik hátratekinteni soha nem szoktak, kik mindig egyenesen előre nyargalva, új tárgyakat keresnek, hiú czifraságok, meredt ujdonságok után kapkodnak, de a mellett az ó bort szives édes örömet megiszszák.

Tudós Józani Zakhariás úr után is több év kullogott már, mint mennyihez még juthatni reménylő; — s bár holtig mindig tanult, s önbecséről és magas feladatu hivatala iránti tiszteletéről soha meg nem feledkezett, a rákháziak őt — mert vén volt, únni kezdék, s hogy tőle megszabadulhassanak, a tractuale consistorium elé két vádat vittek ellenében. Egyik és főbb ok a volt, hogy midőn esőért könyörög, soha *nincs eső*; másik az, hogy az ünnepek *harmadik* napját prédikációval megtartani nem akarja; . . . pedig a rákháziak az ünnepek *harmadik* napját úgy ülik meg, hogy egy fát se tesznek odább; hanem a kapu előtt pipáznak s a malomkeringő alatt kártyáznak, hogy lássa a jövő-kelő világ, mikép ünnep harmad napján, mind halálíg istenesen ünnepelnek.

Gergely napja körül azon egyházvidékben, melynek kebelében Rákháza ünnepelgeté pipaszó és kártya mellett, nem a templomban, hanem a malomkeringő alatt, nem prédikáció, hanem

folytonos zúgolódás mellett a sátoros ünnepek harmadik napját — tractualis gyűlés tartatott; Rákháza két küldötte is megjelent a szent szék előtt s előadá nagy teketóriával a főnebb említett két panaszt, melyek miatt tiszt. Józanfi Zakhariás urat tovább egyházukban nem tarthatják, azzal fejezvéen be jelentésöket, miszerint : az öreg tiszteletes urnak valami titkos bűnben kell *léledzeni*, hogy Isten ő szent felsége, az ő esőért mondott könyörgéseit meg nem hallgatja s beszédére meg nem nyitja az ég csatornáit, és nem nedvesíti meg a föld plántáit; hogy pedig az ünnep harmadik napját prédikációval meg nem üli, bizonyosan meghült az ő szívének buzgósága az Úr iránt.

A gyűlés elnöke nyilvánítá, miszerint nincs oly pap, kinek könyörgésére Isten mindig esővel válaszoljon; mert a bölcs Isten látja azt, hogy sokszor, a mit legbuzgóbban kérünk, legepedvébb óhajtunk, az okozna legnagyobb bajt és kárt, ha megadatnék; — az ünnepek harmadik napjának megülését pedig, nem a pap, hanem a bölcs kormány tiltá el; minthogy azon napot a nép dorbézolással, verekedéssel és keresztyénekhez illetlen multságokkal szokta eltölteni Egyébiránt mi, nagyon tisztelt lelkész Józanfi úr előtt utat fogunk nyitni, hogy a rákháziaktól menekülhessen; követ uraiméknak pedig megengedjük, hogy a lelkész és káplán urak közt keressenek olyat, kinek könyörgésére rögtön megeregednek az ég csatornái, s a ki akarátuk szerint, fensőbb parancs ellenére, az ünnepek harmadik napját is kész és ígérekzik megtartani.

A két követ elégedetten távozott el a gyűlésteremből az erkélyre, hol a fiatal és nem fiatal lelkészek között olyan után tudakozódnak, ki esőérti sikeres könyörgésre és az ünnep harmadik napja megtartására vállalkoznék.

Egy 24 éves, vidám tekintetű, csinosan öltözött ócska káplán, beadta kezét a követeknek, s megtette a szükséges ígéreteket Rákháza expressusainak.

Diadal ült az expressusok képén, midőn a fiatal lelkészegédet ketten közre véve, a szent szék elé vezették; ki az elnök felszólítására ígérekzett, mind a két kritikus feladat megfejtendésére.

Az *ígéretet* a jelenvoltak, kik a geniális káplán jeles ötleteit társas körökben sokszor csodálták, megmosolyogták; s az elnök, a rákházi egyház presbytereinak üdvözlését küldvén, a győzelemittas követeket az Úr nevében, útnak ereszté.

Gyönyörű s a szónoklat mind azon virágaival ékített beszéddel foglalta el Szellemi Áron tiszteletes úr kathedráját, melyek templomi beszédbe beszöhetők; de a mellett *tárgya* is meglepő volt, mert azt mondá :

„Nem azért jöttem hogy építsek, hanem, hogy rontsak; elébb rontok, azután építek.“

A beköszöntő tetszett a rákháziaknak, mert a beszéd végén a szükséges *két* tárgyról, mely meghívásának conditio sine qua non-ja volt, finom és eszélyes kifogások mellett, megemlékezett.

A tavasz gyönyörű időváltozatok közt telt el, mintha valamelyik tapasztalt kertész intézgette volna az időjárását; ha eső kellett, eső volt; ha napfényre volt szükség, ragyogott a nap gyönyörűségesen.

Beköszöntött junius. Tikkasztó hőség perzselé a növényzetet; a takarmánynak való fű a gyakori verőfény miatt törpén maradt; a búzagabona a lankasztó melegben búra hajtá fejét, később sárga üres kalaszát égre meresztette, kihívólag peczkelve magát a nap felé, hogy gyönyörködjék ösztövére áldozatában.

A nép sóhajtozott, és szombaton estve, midőn az isteni tisztelet végét érte, megállának czimtermében az Úr hajlékának, s felszóliták a gondnokot, menne el tiszteletes úrhoz s kérné meg a közönség nevében, mikép sziveskednék, holnap reggel tartandó szent beszéde után egy áhitatos könyörgést ragasztani, melyben a minden jók és áldások kútfejétől velök együtt esőt, zsiros esőt kérne.

A gondnok elment a párokhiára; mire felszólitattott, elmondá.

Szellemi úr pedig ígéretet tett, mely szerint esőért bizonyosan fog könyörögni; arra bizza meg egyszersmint gondnok urat, hogy mielőtt reggel Isten házába mennének, az egész falu népét, különösen a gazdákat és gazdasszonyokat gyűjtse fel a parochiára.

Reggel nyolcz óraker, junius utolsó napján, teljesen tele volt a szerény udvar, Rákháza gazdái és gazdasszonyaival.

A fiatal lelkész, különben vidám, arczát komoly vonalokba temetve, asztalt, széket, tollat, tintát és papírt hozat a tornácra, és leülvén, imígy beszél : „Isten csak az együttérző szívek összehangzó könyörgését hallgatja meg, ugyanazért, mielőtt esőért könyörögnék, kiki megfogja nekem titkon mondani, igaz lelke és szívéből fog-e velem együtt esőért fohászolni; és

én a kívánat szerint jegyzeteket fogok magamnak tenni, s azon jegyzetek nyomán könyörögni most, vagy pedig a kérést máskorra fogom használni. — Legelőször is :

— Curátor úr!

— Én szívem és lelkem szerint fogok könyörögni, hogy holnap reggel Isten ő szent fellege öntse áldását határunkra, kövér esőcseppjeiben.

— Biró uram!

— Jó volna, ha volna eső, de épen tegnap vágattam le minden fü termését kaszáló földemnek! Rosz is, kevés is? — *nem is sok!* — még eső is verje? Hat nap mulva fel is szedjük, be is hordjuk, csürbe tömjük... akkor aztán hadd essék; a tengerinek és kolompérnak nagyon szükséges.

— Esküdt és consistorialis uram! kell-e eső?

— kérdezé tovább Áron úr.

— Holnap reggel tized magammal mész alá szegődtem Lagmaczra; halaszszuk el az esőt öt napra.

— A férfiak közül huszonnégynek nem kell eső! — nyilvánítá a lelkész egykedvűleg. — Most már a gazdasszonyokat kérem; tessék nyilvánítani óhaját curátorné asszonyom!

— Hónap Kis-Várdán vásár lesz; nekem és jegybenjáró leányomnak mennünk kell. Szerepdáig az Isten őrizzen az esőtől.

— Biróné asszonyom!

— Hétfőn szapulnunk, kedden ruhát kell száraztanunk; ne könyörögjünk ma esőért, mert nekem eladó lányom van; megcsalja, hűtelen lesz hozzá az a hamis Károly, ha akkor esik eső, mikor a ruhát kell száraztani; úgy mondják, úgy hiszik ezt a mi falunkban, pedig itt nem bolond emberek lagnak!

Sok gazdasszonynak kellett eső, de huszonnégynek nem.

A lelkész határozottan kimondá, miszerint ma esőért könyörögni nem lehet, nem is fog.

És soha sem is lehetett; mindig akadt egy két gazda vagy asszony, kinek az esőkérő könyörgés érdekébe vágott.

Végvalahára, kéretlen is megérkezett az eső; a zápor szakadt, a sár fülig ért az utcán az oly állatnak, melynek közel volt füle a földhöz. Tömegestül tolúl a nép egy vasárnapon a rákházi parochiára, kérvén kedves lelkészöket, könyörögne fel velök a jótékony napmeleg és száraztó napsugarak teremtőjéhez, ki érczczé változtatta fölöttük az eget.

— Én azt nem ígértem, hogy eső ellen fogok könyörögni; mert a lehulló esőből fölemelkedő gőz, a gőzből felhő, a felhőből eső lesz mindaddig, míg valamely jótékony szél más irányba nem tereli a fellegeket, melyek a gőzölgések által mindig teli telnek. Hogy Isten iránti bizalmunkat nyilvánítsuk, azon czélből szívesen könyörögök, de hogy könyörgésünkre az eső meg fog szünni, azt nem ígérhetem.

Első ígérte tehát a lelkész ügyesen beváltotta, vagy is előle ügyesen kitért.

Hát az ünnep harmadnapját megtartotta-e mind végig? vagy ügyes fordulattal, a mellett is ellillant? A következőkből fog kitünni :

Mielőtt az eső elől oly szépen kitért Szellemi Áron úr (mint fölebb láttuk) megérkezett husvét az ő nagypéntekével.

Nagypénteket és husvét két napját betölté rövid frís prédikációival a legatus, ki egy ünnep alatt kétszer is megrikatta a népséget. Midőn pedig ünnep másodnapján, délután a diák a szószékből leszállt; fölemelkedett abba egész méltósággal Szellemi úr és szóla ilyenképen :

„Mint meghívásom alkalmával ígérém, holnap az ünnep harmadik napját megtartom : magam fogok szolgálni mind délelőtt, mind délután; reménylem, mikép buzgó hiveim ünnepi lelkesedettséggel s áhítatossággal fognak megjelenni az Úr hajlékában.

Úgy volt! Husvét harmadnapján tömvébb volt a templom, mint bár mikor.

Az ünnepi ének elhangzott. Áron úr lelkes imával vonja maga után menny fölé a hivek szívét és lelkét. Az uri ima után imígy beszél : A szokott módtól és régi szokástól eltávozandó, én most előttetek kedves hiveim, hittestvérim szónoklatot nem tartok; — mint e napot, úgy az ezt követendő, minden sátoros ünnep harmadnapját azon hasznos és üdvös foglalkozással fogom eltölteni, hogy kit-kit közöletek fölszólítok s mindnyájatoktól egyenkint kikérdezem, mi épületet vettetek a lelkiekben az Úr beszédeiből, melyek az ünnepek két napja alatt elmondattak; ugyan azért legelőször is?

— Curátor úr, mi volt nagypénteken reggel a szent leczke?

Curátor úr fülig pirult... nem tudta.

— A szomszédja mondja meg!

Lábujhegyig pirult... annyit se tudott mint a gondnok.

Midőn a templom vendégeinek szinte felét így kikérdezte; s mindeniknek adott egynéhány

szót — a javából, nyilvánította, mikép a déleesti órán ismét e szent és hasznos foglalkozást fogja folytatni.

Délután a tanítón és iskolásgyermekeken kívül egy lélek se jött templomba!

Pünkösd harmadnapján hasztalan húzatta össze Szellemi úr mind a két harangot!... Izrael népe megfogyatkozott a buzgóságban!

Midőn más évben egybegyült az egyházvidéki gyűlés, a rákháziak ismét megjelentek a

szent szék előtt tanítót kérni egyházuk számára (mert a mostani, oly rendszerben, mint milyenben Szellemi tiszteletes úr kívánja, nem képes gyermekeiket vezetni), s midőn a gyűlés elnöke kérdezné: „hogyan vannak az *esővel* és *ünnepek harmadnapjával*?“ — a követek egyike így felelt: „*hamis volt az a káplán!*“ — de ám *derék pap lett belőle*; az Isten tartsa meg egyházunk javára!

Bar=bor.

Mert posta vagyok.

Levelt visz a cigány földesurától a szomszéd faluba. Utjában szemközt jön egy uri fogat, a cigány azonban az utközepéről kinem tér, hanem int a kocsisnak balfelé, ez azon hiszemenben, miszerint az út rossz, ki is tér. Látván azonban a bennülő úr, miként az út a lehető legjobb karban van, megállítat, és kérdi a cigánytól:

— Miért térítette a jó útról a göröngyös, a lelket is megrázó rossz mellékutra?

— Azért, — válaszola egész mindennel a cigány, — mert posta vagyok uram! — kezével a kalapszalagba tűzött levélre mutatván.

V.

Lénia és plajbász.

G. Mike egy hűvös téli estén, a mint járkalgatott volna, egy szál deszkát és egy karót talált. — Ejnye! milyen jó lesz ez nekem ma estére befűteni, — gondolá magában. Az igaz, hogy a deszka oda volt szegezve, a karó pedig leásva a kerítéshez, de Mike barátunk azt csak nagy könnyeden kifeszítette. A mint így köpenye alatt a deszkát s a karót vive, mene a collegium felé, előtalálkozik egyik tanárjával, ki megszólítja:

— Mit visz G. úr?

— Lénia-t és plajbász-t, — mond G. zavartalan arczczal.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Egy fővegdiszitmény.

V. báróhoz valami külhoni herczeg vetődött, kinek kedvéért nagy vadászatot rendeztek, a környékbeli vadász-auctoritások és notabilitások mind jelen voltak. — Hullott a sok vad, a vendég herczeg egy nagy vadkant ejtett el, ez volt életében legelső nagyobb szerü lövése, mert hazájában nyúlnál egyébre alkalma sem volt puskázni. — Ottani vadászszerület szerint az elejtett vadnak tollát, vagy farkát győzelmi jelül a főveg mellé kelle tűzni, — ez is diadalmas örömmel ült az elejtett vadkanra, s vadászkesével farkát egy metszéssel leszelé, a lövéstől csak elszédült vad azonban a metsző fájdalomra magához térvén, lovagját földre dobva elszalad.

A vadász, az elejtett vad farkát kezében tartva, szomorúan nézett zsákmánya után, mely többé soha elő nem került, azonban a kaczagó vadásztársaság határozatából az idegen herczegnek egy hétig kelle a lemetszett farkat fővege mellett hordani.

Kappan Tóbiás.

A deg csak cigánynak való.

Pocse Tera cigánynő, ki egyúttal a kukoriczapasztor neje volt, egyszerre csak puskaropogások által felriasztatik működéséből, s ime az erdő alatti kukoriczában lát több vadászszemélyt, kik éppen néhány fácánra durrogatnak. Egy szegény fácán elvégre megsérülten, történetesen éppen Pocse Tera lábainál rogyik össze, és a cigánynőtől szerencsésen el is fogattatik. Ezalatt nagy lihegve megérkezik Tirász a vizsla, csak futkos összevissza, egyszerre csak elkezd állani a cigánynőt.

— Mit niszöl te kutyafajzat, hogy fusson ki mind kit szemed.

De a kutya azért állja mindig a Pocse Terát.

— Prr! — szól egyszerre Tirász gazdája, ki csak most érkezett kutyája után, s im kisült, hogy a cigánynő kötője alatt van a fácán.

— Hát te ilyen amolyan szedte-vette! adod ide mindjárt azt a fácánt.

— De bizs abbu ugyan nem kopik az úr foga, mert esz asz én nagyságos uram madara, majd jó lesz asz én nagyságos uramnak!

— No jól van, — szól a vizsla gazdája: — de azt megmondom, hogy bevidd azt a fácánt uradnak — az én sógoromnak, mert különben felakasztatlak!

— Hisen mondom, hogy éppen neki sántam, visem egybe mingyá.

Néhány nap mulva kérdi az egyik sógor a másikat:

— Megkaptad sógor a kukoricza-csószné által küldött fácánt a minap?

— Biz én nem kaptam semmi fácánt! sógor.

Másnap elmenvén a kukoricza-pásztor gazdája nézni termését a határba, egyszerre a kunyhó mellett eszébe jut a fácán: — No Tera, te nagyon szépen elhoytad multkor a fácánt!

— Ja a jaj! nagyságos tekintetes uracskám, isen én ápoltam azst, keblemen melengettem, sámbul itattam a segíny fácánt, de bizs asz megdeglett. Deget ostán hogy vihessek urnak? a deg csak csigánynak való!

Finom lefőzés.

Mulat egy alkalommal az e—i cigánybanda kedélyes notái mellett, az ugyan oda való vidor fiatalság; közepette azonban a legrózsásabb kedélyeknek, azon veszi észre magát Z. az első muzsikus, hogy művésztének varázs erejével bár mennyire iparkodik is a mulató fiatal seregre hatni, az reánézve nagyon kevés anyagi hasznot hajt össze; helyén találta tehát, közben-közben huzamosb szünidőt tartani, s csak akkor és úgy játszani, a mint s a ki parancsol. Tűzbe jön erre egyike a különben jószívü, de nem épen generosus fiataloknak, s oda ugrik Z-hoz mondván :

— Huzd rá cigány, az apád! mert *kiraklak bankókkal!* Egyet fohászkodik erre az első muzsikus, s mielőtt nótáját rákezdte volna, szomorú, de nyomatékos pofával csak e pár szót jegyzé meg a hetvenkedő uracsnak :

— *Hej! nem olyan rossz ember azs úrfi.*

A czúspeiz.

Egészen meg volt elégedve a nagyságos asszony a szegény kemencze csináló munkájával, s utasítja a szakácsot, hogy adna neki czúspeizt is levese mellé. Megörült a nagy grácián a szegény ember; délbe a jó marhahúslevesbe még csak kanalát se mártotta, a húsba is fitymál s várja a czúspeist, végre az is megérkezik, tót-bab savanyún főzve, csak úgy kergette a nagy kondérban egyik paszúj a másikat. Keservesen nézi a szegény ember egy darabig ezen általa már otthon is megünt eleséget, s aztán felszólal :

— Szakács úr! kérem becsülettel, adja vissza a levesemet, mert én a czúspeizt nem szoktam enni.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

III.

Falusi szeretőmnek.

(Lutrilhúzás előtt.)

Ha az Isten megáldana,
Azon kezdeném el mindjárt,
Szükséged fedezésére
Állíttatnék egy kármingyárt.

És nem kéne lótnod-futnod
Szüzlánytejért patikába :
Pacsuliban fürödhetnél,
Mint kecsege a Tiszába'.

Steklis papucs födné lábad
Hosszu piros csizmad helyett;
Jól kimetszett ruhád felett
Nagy kendő takarná melled.

Tartanék két pénztárnokot :
Egyet neked tulipántom ;
Másikat meg jó magamnak,
Hogy fizetné — adósságom...

Hej mind ezt így tenném kincsem,
Hogyha nyernék a lutriban ;
Ha nem nyerek : bizony akkor
Itt didergünk a putriban!

IV.

Szegény költő.

Kiadta verseit Fellingi vers-ellő,
Biztaták őt erre kenyeres pajtások;
S ily szelid czímet tett : „Nem cserélünk pipát?“
S egymást ölték érte a praenumeránsok.

Oda haza kedvvel olvassa a szép szüiz :
„Ily szerelem engem még megtalál ölni!“
Közbeszól a táti : hol a „cserélt pipa?“
Hideg van, jó volna most vele — *füstölni!*

V.

Gazdák dala.

1858-ban.

Hál' Istennek, semmi bajunk,
Van kenyerünk, zsirunk, vajunk :
Ehetünk.
Igy hát talán áldomásra,
Pár itcze bor felhajtásra
Mehetünk.

Termett a mult esztendőbe'
Annyi, hogy még a jövőre
Is marad.
Hahogy addig zsidókézbé
Negyvenes kamat fejébe
Nem akad.

Igaz : ebb' az esztendőbe'
Szük termés volt a szőlőbe' —
De se baj!
Ha *szüken* termett is — végre
Csak a csaplár *böven* mérje!...
Hajjahaj!
Ugy se baj!...

Tévhit.

Uj inast fogadott a nagyságos úr, ki maga sem volt valami deli termetű férfi, s a mellett egy nagy majmot tartott, mely egészen szabadon járt.

Az inas látta mindennap, milyen bizodalmas viszonyban áll a majom és a gazdája s magában gondolt valamit.

Egyszer kora tavasszal üvegházi gyümölcsöket küld haza a nagyságos úr, mikkel valami delnőnek akart kedveskedni. Biz azokat addig, míg visszatért, javában megeszegette a maki.

Kérdezi nagy bosszuan az inastól: — hová lettek innen azok a szép őszi baraczkok?

Az inas becsülettudó orzával mutat hátrafelé:

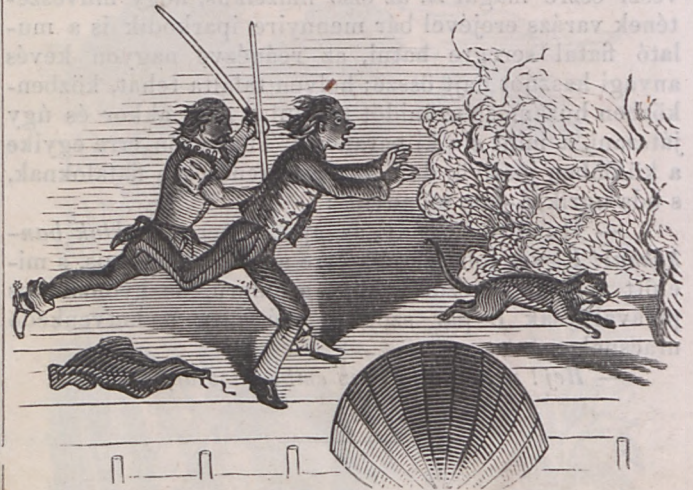

— Hát instálom, azokat az ifjú nagyságos úr méltóztatott magához venni.

Jelenet Guttenbergből,

vidéki szinpadon:

mikor épen a második felvonást akarják kezdeni, a hol okvetetlenül szükséges a macska:

— Jaj! ott van ni. Szalad a requisitum!

R é b u s z.

Az 5-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Fülemüle.“

Szerkesztői sub rosa.

— Nagy-Bányáról: Nagy József szabómester úr az akadémia palotájára 20 frtot küldött be szerkesztőségünkhez, melyet az illető helyre átszolgáltattunk.

B.-Újváros. A három adoma jó, képek készülnek hozzájuk, azzal késnek; harapható dolgokat nem kaptunk. Dunaparti színesadomái nem elég érdekesek. Liba Habakuk, egy pár jó. Cs. A. Gonosz a világ históriája jó, de másképp kell előadni, a másik gyöngé. Furesa okulás, Cométa és collégája elfogadtatnak. Füzfa Jankó adomája jó, de verse nem. Szügyre. A küldeményt kevésre használhatjuk. Válasz Kakas Márton egy versére. Mit tanuljunk belőle? Zalánnak köszönjük a küldeményt. Alizarin küldeménye jó. Jutka néni nagyon emlékeztet Sári néniére. Csizmadia versei

elmések, de gyöngé a technicájuk. Kutatóbul lehet valamit kikutatni. Divatházasság Ludas Matytól jó. Kajabrurtól egy pár ér valamit. Kalapácsy rébuszait még a megfejtés után sem értjük. Turpásztói tűzok újabb kalászait elverné a jég! A magyar főuraknak is most hagyjunk békét. Ne bántsátok ötöt. Jó vers volna, de nem kiadható. Ó. Ó rébuszaiban kevés az élcz. Pozdorjász adomáit egyszer majd elveszszük. Sz. Keresztúrra. Válogatunk belőle. Bizonyosan mondhatjuk, hogy B. V. elébb megírta a „hazavitt lábas“ történetét, mint kegyed adomáját hozzánk küldte. Csibe. Hadd tollasodjék még.

— Kartácsszirikák, jók. Uj kártyajáték, jó. Tarka beszédet, kívánatra átadtuk a Vasárnapi Újságnak. Nekünk nagyon komoly.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókal Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)